

**Ray Yungen**

# EROTTAUTUMISEN AIKA

- Kuinka muinaiset mystiset harjoitteet  
yhdistävät kristittyjä maailman uskontoihin.

2. Laajennettu painos

4. Luku

Raamatulliset sekasikiöt

**1.Tim 4:1** Mutta Henki sanoo selvästi, että  
tulevina aikoina moniaat luopuvat uskosta  
ja noudattavat villitseviä henkiä ja riivaajien  
oppeja.

Suomennos Petri Pelkonen

Alkuperäiset julkaisutiedot:

**A TIME of DEPARTING** - How Ancient Mystical Practices are  
Uniting Christians with the World's Religions

**2nd Edition**

©2002, 2006 by Ray Yungen

First Edition 2002

**Second Edition 2006**

**Lighthouse Trails Publishing Company**

P.O. Box 958

Silverton, Oregon 97381, U.S.A.

**[www.lighthouse Trails.com](http://www.lighthouse Trails.com)**

## Luku 4.

### RAAMATULLISET SEKASIKIÖT

Eräänä iltapäivänä helmikuussa 1994 vierailin asuinalueeni suuren evankelikaalisen seurakunnan nuorisopastorin luona. Kerroin hänelle havainnoistani, kuinka New Age vaikuttaa yhteiskunnassamme - erityisesti koskien käytännöllisen mystiikan osa-aluetta. Sitten hän kertoi minulle, että huomattava kristillinen kirjailija ja puhuja tulee pitämään seminaaria hänen seurakuntaansa marraskuussa. Hän oli lukenut miehen ensimmäisen kirjan ja kertoi minulle, kuinka vaivaantuneen olon tämä kirjailija hänelle yhä sai aikaan. Kirjailijan nimi oli *Richard Foster*. Nuorisopastori pyysi minua käymään Fosterin seminaarissa, jotta voisin tarkastella hänen opetustaan. Lupasin tehdä niin.

Vaikka tiesinkin *Richard Fosterin* nimen, tiesin hänestä muuten hyvin vähän. Mutta kun tutkin hänen suosittua kirjaa *Celebration on Discipline*, löysin siitä yksitoista viitettä *Thomas Merton*iin. Epäilin heti yhteyttä. Tämä ei olisi yllättänyt minua, jos olisin ennaltakäsin lukenut Fosterin omat sanat kirjasta:

”Meidän kaikkien tulisi ilman häpeää kirjautua oppipojiksi hiljentyvän rukouksen kouluun.”<sup>1</sup>

Luettuani hänen kirjansa, epäilin Fosterin promotoivan mietiskelevää rukousta tulevassa seminaarissa, jonka lopputuloksena olisi lukuisien osanottajien hakeutuminen paikalliseen mietiskelevän rukouksen keskukseseen. Nuorisopastori ja minä sovimme hädissämme tapaamisen johtavan pastorin ja kahden muun seminaarin järjestäjän kanssa ilmaistaksemme huolestumme ja näyttääksemme heille joitakin esimerkkejä siitä, mitä mietiskelevä rukous -liike opettaa. He kuuntelivat mielellään ja johtava pastori sanoi soittavansa Fosterille ja keskustellevansa aiheesta henkilökohtaisesti hänen kanssaan.

Myöhemmin, tuon puhelinkeskustelun jälkeen, johtava pastori oli täysin tyytyväinen ja varma, ettei Fosterin opissa ollut mitään vikaa. Foster kertoi hänelle *kristillisten* mystikoiden, joita ei oltu koulutettu idässä, kehittäneen mietiskelevän perinteen. Foster myönsi joidenkin yksilöiden ottaneen oppia myös idän ajattelusta ja *Thomas Mertonin* tulleen näiden ideoiden muovaamaksi. Foster myönsi, ettei hän täsmällisesti tiedä missä Merton teologisesti seisoi kuollessaan, mutta uskoi meidän yhä voivan oppia häneltä ilman, että *menisimme kaikkiin suuntiin, joihin hän meni*. Tämän muutoksen jälkeen johtava pastori lopetti kaiken keskustelun kanssamme aiheesta - Foster tulee!

<sup>1</sup> Richard Foster, *Celebration of Discipline* (San Francisco, CA: Harper & Row, 1978 edition) p. 13

## Syvempää tarkastelua

Kun huomasin Fosterin läpäisseen terävän johtavan pastorin testin, ryhdyin tutkimaan hänen opetuksiaan. Huomasin hänen olevan perustaja ja johtaja *Renovare* organisaatiossa. Nimi tulee latinan sanasta, joka tarkoittaa *uudistumista*.

Tämän ryhmän päämäärä, heidän oman materiaalinsa mukaan, on varustaa evankelikaalinen kirkko hengellisen kasvun ”käytännöllisellä strategialla”. ”Ameija ilman strategiaa tulee häviämään,”<sup>2</sup> julistaa eräs *Renovaren* mainoslehtinen. *Renovare* toteuttaa suunnitelmaansa sanoen sitä: ”käytännölliseksi koulutukseksi muuntuneeseen elämään.”<sup>3</sup>

Seuraavat kahdeksan kuukautta tutkin Fosterin työtä, keskittyen hänen mietiskelevän rukouksen esiin tuomiseen. Fosterista tuli arvoitus; hänen uskontunnustuksensa ja muut kirjoitukset vaikuttivat selkeästi Raamattuun pitäytyviltä luonteeltaan, tehden ymmärrettäväksi sen, että monet oppineet kristilliset lukijat ovat joutuneet hänen vaikutuspiiriinsä. Toisaalta, hän innokkaasti kannattaa harjoitetta, joka johtaa mystiseen panenteistiseen näkemykseen Jumalasta.

Foster avoimesti siteeraa Mertonia mietiskelevän rukouksen hyödyistä ja eduista, tuoden esiin näkökulman, jonka mukaan Jumala ”tarjoaa sinulle ymmärryksen ja valon, joita et voi löytää kirjoista tai kuulla saarnoissa.”<sup>4</sup> Kun tutkii tarkemmin ja löytää mitä tämä ”ymmärrys” todellisuudessa on, asettaa se Fosterin arvostelukyvyyn epäilyttävään valoon. Tässä muutama kommentti mystikoilta, joita Foster pitää esimerkillisinä mietiskelevän hengellisyyden edustajina:

- ”Ihmisperheen sielu on Pyhä Henki.”<sup>5</sup> - **Basil Pennington**
- ”Tajusin, että Jumala on kaikessa.”<sup>6</sup> - **Julian of Norwich**
- ”Rakkaani [Jumala] on korkeilla vuorilla ja alavien laaksojen metsissä, tutkimattomilla saarilla, virtaavissa joissa.”<sup>7</sup> - **John of**

2 Renovare Conference brochure, Oct. 15-16, 1999, Lynden, WA

3 Renovare Conference brochure, Sept. 13-14, 1996, Fuller Theological Seminary

4 Richard Foster, *Prayer: Finding the Heart's True Home* (San Francisco, CA: Harper, 1992), p. 160

5 M. Basil Pennington, *Centered Living, The Way of Centering Prayer* (New York, NY: Doubleday, 1986 and 1988 editions), p. 104

6 Matthew Fox, *The Coming of the Cosmic Christ* (San Francisco, CA: Harper & Row, 1988), p. 123

7 Timothy Freke, *The Spiritual Canticle, the Wisdom of the Christian Mystics* (Godsfield Press, 1998), p.60

## the Cross (Ristin Johannes)

- Täällä [mietiskelevässä tilassa] kaikki on Jumala. Jumala on kaikkialla ja kaikessa.”<sup>8</sup> - **Madam Guyon**

Ajatus on tämä - *heidän* hiljaisuus on täysin sama kuin Fosterin hiljaisuus, kuten hän erittäin selkeäksi tekee. Käyttäen heitä esikuvi-  
na Foster kehoittaa meitä seuraamaan heitä, koska he ovat kokeneet *syvän yhteyden Jumalan kanssa* - ja jos sinä tahdot samaa, sinun pitää mennä heidän hiljaisuuteensa.

Mutta jos asia on näin, silloin näiden henkilöiden promotoiminen tuo Fosterin eteen suuren ongelman. Panenteismi on mystisyyden he-  
delmä. Mystisyys johdatti heidät uskomaan kuten he uskoivat, eikä Foster voi irtaannuttaa itseään tästä tosiasiasta. Eli, heidän promotoi-  
misensa mystisen rukouksen sankareina aikaansaa, tarkoituksella tai ei, ihannointia heidän panenteismilleen. Hänen ihannointinsa kohde on tiukka paketti. Voit hyväksyä molemmat tai hylätä molemmat, mutta et voi ottaa yhtä ilman toista.

Vapauttaakseen nämä mystikot perustavanlaatuisista teologisista vir-  
heistä, Fosterin täytyy puolustaa myös heidän panenteismiaan. Siksi raamatullisen seurakunnan täytyy saavuttaa luja yhteisymmärrys pa-  
nenteistisesta mystiikasta. Mietiskelevä rukous ja panenteismi sopii yhteen kuin hanska ja käsi - toisen kannattaminen tarkoittaa toisenkin kannattamista. *Ne ovat erottamattomat!* Ja vielä, kun tutkii Fosterin hiljaisuuteen astumisen tapaa, saattaa se hänen opetuksensa hyvin kyseenalaiseen valoon.

Kun Foster puhuu hiljaisuudesta, hän ei tarkoita ulkoista hiljaisuutta. Kirjassaan *Prayer: Finding the Heart's True Home* Foster suosittelee harjoittamaan hengitysrukousta<sup>9</sup> - Valitsemaan yhden sanan tai lyhy-  
en lauseen ja toistamaan sitä hengityksen tahdissa. Tämä on klassista mietiskelevää hengellisyyttä. Alkuperäisessä 1978 julkaistussa *Celebration of Discipline* kirjassa hän tekee tavoitteensa selväksi sanoes-  
saan: ”Kristillinen meditaatio on pyrkimystä tyhjentää mieli, jotta se voisi taas täyttyä.”<sup>10</sup>

Kirjassa *Prayer: Finding the Heart's True Home* hän yhtyy yhden mystikon ajatukseen, joka neuvoo: Sinun täytyy sitoa mielesi yhdellä ajatuksella.”<sup>11</sup>

<sup>8</sup> Willigis Jager, *The Search for the Meaning of Life (Ligouri/Triumph, 1995)*, p. 125

<sup>9</sup> Richard Foster, *Prayer: Finding the Heart's true Home*, op.cit. p. 122

<sup>10</sup> Richard Foster, *Celebration of Discipline, 1978 Edition*, op.cit. p. 15

<sup>11</sup> Richard Foster, *Prayer: Finding the Heart's True Home*, op.cit. 124

Neuvo yhtyy *Anthony de Mellon* huomioon, jonka hän teki mietiskelevän rukouksen klassikkokirjassaan *Sadhana: A Way to God*. Hänen näkemyksensä oli täysin sama Fosterin kanssa:

”Mielen hiljentäminen on äärimmäisen vaikea tehtävä. Kuinka vaikeaa onkaan pitää mieli vapaana ajatuksista, ajatuksista, joita jatkuvasti pyörii mielessä lakkaamattomana virtana. Hindumestareillamme Intiassa on sanonta: yksi piikki poistetaan toisella. Tällä he tarkoittavat, että olet viisas käyttäessäsi yhtä ajatusta erottamaan sinut kaikista muista ajatuksista, jotka ruuhkauttavat mielesi. Yksi ajatus, yksi kuva, yksi fraasi tai lause tai sana, johon mielesi voi kiinnittyä.”<sup>12</sup>

Kerroin kerran Fosterin hengitysrukousmenetelmästä aiemmin New Agessa olleelle kristitylle. Hän varmisti tämän yhteyden huomioidessaan hämmästyneenä, ”Tein juuri samaa ollessani astanga joogassa!”

Rukouksen päämääränä ei pitäisi olla mielen sitominen sanalla tai fraasilla, jotta saataisiin aikaan mystinen transsi, vaan ennemminkin käyttää mieltä kirkastamaan Jumalaa Hänen armossaan. Apostoli Paavalin neuvo monille seurakunnille on ”Rukoilkaa lakkaamatta.” (1.Tess 5:17) Paavali tarkoittaa; puhuen Jumalalle sydämellä ja ajatuksella.

Fosterin esittämä tapa ei keskity yhteen aiheeseen vaan yhteen ajatukseen. Rukous on sarja hengellisten aiheiden ajatuksia. Pitäen mieli naulittuna yhteen ajatukseen on luonnotonta ja vastakkaista todelliselle ajattelulle ja rukoukselle. Yksinkertainen logiikka kertoo meille, ettei yhden sanan toistamisella ole järjellistä arvoa. Esimerkiksi, jos joku soittaisi sinulle puhelimella ja toistelisi vain nimesi tai yhtä fraasia uudestaan ja uudestaan, olisiko se sinusta ylentävää tai opettavaista? Tietenkään ei; sinä löisit tälle ihmiselle luurin korvaan. Miksi Jumala tekisi toisin? Ja jos Jumalan läsnäolo puuttuu, mikä on tämä henki, joka ilmestyy valona meditaation aikana ja saa aikaan valheel-lisen tunteen jumaluudesta sisällämme?

## Seminaari

Opittuani tämän Fosterista osallistuin marraskuiseen seminaariin kuullakseni hänen julkiset puheet näistä aiheista. Foster vaikutti lumoavalta, luottamusta herättävältä ja lahjakkaalta puhujalta. Hänen puheenlahjansa muistuttivat Shakespearen näyttelijän puhetta lavalla. Ohjelma sisälsi sekoitettuna vakavaa puhetta, musiikkia ja huumoria

<sup>12</sup> Anthony de Mello, *Sadhana: A Way to God* (St. Louis, the Institute of Jesuit Resources, 1978), p. 28

juuri oikein annosteltuna. Hänen viestinsä vakuutti, että tämän päivän kristityt kärsivät hengellisestä tukkoisuudesta, ja siten tarvitsevat jotain enemmän. Seuraavat ovat muutamia esimerkkejä:

- On nälkä --
- Olemme tulleet hedelmättömiksi --
- Rimpuilemme --
- Ihmiset ennemminkin yrittävät kuin treenaavat.

Foster viittaa näiden asioiden parannuskeinoon seuraavanlaisilla lausunnoilla:

- Tarvitsemme tavan liikkua eteenpäin --
- Tarvitsemme suunnitelman Suuren Toimeksiannon toteuttamiseksi.
- Tarvitsemme yksinkertaisen mekanismin --
- Tämä saattaa olla uutta tai pelottavaa, mutta teitä kulutetaan.<sup>13</sup>

Seminaarin päätyttyä olin utelias selvittämään mitä hän tarkoitti näillä lausahduksillaan. Lähestyin Fosteria ja kohteliaasti kysyin häneltä, ”Mitä ajattelet tämänhetkisestä katolisesta mietiskelevän rukouksen liikkeestä?” Hän oli selkeästi vaivautunut kysymyksestä ja ensin oli hyvin kiertelevä ja epäselkeä vastauksessaan.

Sitten hän sanoi, ”En oikein tiedä, jotakin hyvää, jotakin paha (mainiten *Matthew Foxin* esimerkkinä pahasta)”. Puolustukseksi hän sanoi, ”arvostelijani eivät ymmärrä, että on olemassa kristillinen traditio, joka ulottuu vuosisatojen taakse.” Sitten hän sanoi jotain, joka on siitä päivästä lähtien kaikunut päässäni. Hän sanoi painokkaasti, ”Kyllä Thomas Merton yritti herättää Jumalan ihmiset!”. Silloin tajusin Fosterin vajonneen syvälle Mertonin uskon järjestelmään.

Tämä lausunto Mertonista vaikutti ristiriitaiselta, sillä aiemmin samana aamuna Foster teki hyvin jäsennellyn yrityksen vakuuttaa yleisönsä siitä, ettei hänellä ole mitään New Age yhteyksiä. Hän kertoi 650 kokoukseen tulleelle ihmiselle opettavansa ihmisiä ”kuulemaan Jehovan äänen” eikä ”löysää ja typerää juttua”, jota New Age opettaa.<sup>14</sup> Mutta liittoutuminen Mertonin oppien kanssa miinottaa Fosterin väitteen, että hän on samoilla linjoilla Raamatun Jumalan kanssa.

<sup>13</sup> Richard Foster, Reneware Conference, Salem, OR, Nov. 1994.

<sup>14</sup> Ibid.

Merton ilmaisi näkemyksiään sanomalla mm. ”En näe mitään ristiriitaa buddhalaisuuden ja kristillisyyden välillä ... pyrin tulemaan niin hyväksi buddhalaiseksi kuin voin”.<sup>15</sup>

On tärkeää todella ymmärtää *miksi* Merton sanoi tämän kaltaisia asioita, jotta voisimme ymmärtää miksi mietiskelevä rukous liike on niin suuri potentiaalinen uhka Raamattuun luottaville kristillisille kirkkoille. Mertonin kääntymys oli hengellinen, ei sosiaalinen tai poliittinen, joka tulee selkeästi esiin yhdessä hänen elämänkerroistaan

”Hänen [Mertonin] mielen muutos suhteessa korkeampiin uskontoihin ei ollut pitkäväteisen vertailun tai yksimielisen analyysin tulosta. Se oli hänen jumalakokemuksensa uloskasvamista.”<sup>16</sup>

Toisin sanoen Merton löysi buddhalaisen valaistumisen mietiskelevän rukouksen kautta.

Richard Foster on kirjoittanut Mertonin mystisestä rukouksesta hohdokkain termein, sanoen, ”Thomas Merton on kenties tehnyt enemmän kuin kukaan muu 1900-luvun henkilö tuodessaan rukouselämän laajasti tunnetuksi ja ymmärretyksi”.<sup>17</sup> Foster pitää Mertonin kirjaa *Contemplative Prayer* ”pakollisena luettavana”.<sup>18</sup> Hän sanoo myös, ”Merton inspiroi yhä lukemattomia miehiä ja naisia”.<sup>19</sup> Hän ylistää Mertonin kirjoja sanoen niiden olevan täynnä ”äärimmäisen arvokasta viisautta kaikille kristityille, jotka kaipaavat mennä syvemmälle hengellisessä elämässään”.<sup>20</sup>

Tämä on sama Merton, joka ”joi innokkaasti buddhalaisten kupista matkoillaan idässä.”<sup>21</sup> Kuinka on mahdollista, että Merton on idän uskontojen mystikko ja Foster käyttää samoja menetelmiä hänen kanssaan päätyen täysin vastakkaiseen lopputulokseen? Vastaus saattaa löytyä paikoista, joissa olen nähnyt Fosterin kirjaa myytävänä.

Matkallani halki maan pysähdyin tekemään tutkimuksiani *Unity*

15 David Steindl-Rast, “Recollection of Thomas Merton’s Last Days in the West” (Monastic Studies, 7:10, 1969)

16 Raymond Bailey, Thomas Merton on Mysticism (Image Books, 1987), p. 191

17 Richard Foster and Emilie Griffin, Spiritual Classics (San Francisco, CA: Harper, 2000), p. 17

18 Richard Foster, Meditative Prayer (Downers Grove, IL: Inter Varsity Christian Fellowship, 1983)

19 Richard Foster and James Bryan Smith, Devotional Classics (San Francisco, CA: Harper, 1990, 1991, 1993), p. 61

20 Ibid.

21 Brother Patrick Hart-Editor, The Message of Thomas Merton (Kalamazoo, MI: Cisterican Publications, 1981), p. 63

*School of Christianity* maailman päämajaan, joka on New Agen metafyyssinen kirkko, ja se sijaitsee Kansas Cityn esikaupunkialueella, Missourissa. Heidän kirjakaupassaan kohdassa *kirjailijat A:sta Z:aan* (New Age kirjailijoiden kuka on kukin osasto) löysin jopa viisi Fosterin kirjaa. Myös lukuisat muut New Age kirjakaupat myyvät Fosterin kirjoja otsikon *Mystiikka* alla.

Nähtyäni *Celebration of Discipline* -kirjan eräässä New Age kirjakaupassa (jota ylläpitää kuuluisan hindu swamin seuraaja), kysyin kirjojen sisäänostajalta mitä mieltä hän

oli Fosterista. ”Hän on mahtava”, mies vastasi innoissaan. ”Hänen näkemyksensä rukouksesta ovat todella upeita.” Sitten kysyin tiesikö hän monissa piireissä Fosteria pidettävän konservatiivisena kristittyinä. Hänen vastauksensa oli mielenkiintoinen: ”No jos hän olisi fundamentalisti, ei hänen kirjojaan myytäisi tämän kaltaisessa kirjakaupassa”. Hän lopetti keskustelun jatkaen Fosterin ylistämistä.

Ehkäpä kaikkein häiritsevin esimerkki kaikista kirjoista on *Miracle of Prayer*. Tämä kirja ei voisi olla selväsanaisemmin New Agea kannattava. Se on täynnä okkultistisia käsitteitä ja viittauksia. Saman kirjan lopussa suositellaan luettavaksi Fosterin kirjaa *Prayer: Finding the Heart's true Home*.<sup>22</sup>

Miksi nämä selkeästi New Agelaiset myyvät ja mainostavat Fosterin kirjoja? Vastauksesta ei voi erehtyä: *Hiljaisuus!* New Agen kannattajat tunnistavat heidän oman rukousmuotonsa sen nähdessään. He tietävät minne Hiljaisuus johtaa. He *tietävät* mitä Foster tarkoittaa neuvoessaan:

”Jokainen kehon, mielen ja hengen häiriötekijä täytyy laittaa eräänlaiseen pysäytettyyn tilaan ennen kuin tämä Jumalan syvä työ sielussa voi alkaa.”<sup>23</sup>

Jos Foster kuuli ”Jehovan äänen”, kuten hän väittää, eikö Jumala olisi asettanut varoituksen hänen sydämeensä ja mieleensä, että Merton opettaa vahingollista teologiaa ja estänyt Fosteria taistelemasta hänen puolesta?

Vaikkakin foster saattaa olla vilpittön ja hyvää tarkoittava, on hän valitettavasti tullut vedetyksi käytäntöön, jota Raamattu ei esitä tai hyväksy. Kun hän teki Raamattuun pohjautuvan vetoituksen tukeakseen mietiskelevän rukouksen uskottavuutta hän löysi ainoastaan

<sup>22</sup> Rosemary Ellen Guiley, *The Miracle of Prayer* (Simon & Schuster, pocket Books, 1995), p. 227

<sup>23</sup> Richard Foster, *Celebration of Discipline*, op.cit., Revised Edition 1988, p. 103

Psalmi 62:1, jae joka viittaa paikallaan olemiseen ja Jumalan huomiointiin. Varmastikaan tämä jae ei ehdota menemistä *ajattelun tuolle puolen* hokien pyhää sanaa tai keskittymällä hengitykseen. Jos näin olisi, opetettaisiin sitä läpi kirjoitusten.

Kristitty Fosterin kannattaja puolusti häntä kerran sanomalla Fosterin opettavan kristityille samaa, mitä Paavali koki Damaskon tiellä - selkeää Jumalan läsnäolon kokemista. Tämä huomio saattaa ensinkemältä vaikuttaa oikeutetulta, mutta jos tätä tarkastelee kriittisesti, näyttää se aivan toisenlaiselta.

Ensiksi, kuten toin esiin toisessa kappaleessa, Paavali ei käyttänyt minkäänlaista metodia tässä tilanteessa. Ei ollut mitään *pyhää sanaa* tai *hengitysrukousta*, joka olisi nostanut hänet Jumalan läsnäoloon; tämä oli Jumalan aikaansaama kokemus. Paavali ei tehnyt mitään aikaansaadakseen tämän kokemuksen. Jos hän olisi, se varmastikin olisi mainittuna tekstissä tärkeänä osatekijänä.

Toiseksi (ja tärkeimpänä), Paavali ei koskaan kirjoittanut metodista kirjeissään monille seurakunnille. Hän puhui monista hengellisistä lahjoista, mutta nämä eivät perustuneet minkäänlaisiin opittuihin tekniikoihin. Nämä lahjat olivat Jumalan oman tahtonsa mukaan ojentamia. Tämän huomioiden Foster voi vahvistaa mystisen elementin Raamatussa, mutta hän ei voi tukea *omaa* mystistä näkemystään Raamatulla. Valitettavasti hän on neuvonut monia seuraavasti:

”Jumala on antanut meille hengellisen elämän säännöt, jotta voisimme saada Hänen armonsa. Säännöt sallivat meidän asettua Jumalan eteen, jotta Hän voi muuntaa meidät.”<sup>24</sup>

Haluaisin vaikuttaa kaikkiin tähän suuntaan kulkijoihin Salomonin vakavan varoituksen sanoin:

**San 30:5-6** Jokainen Jumalan sana on taattu; hän on niiden kilpi, jotka häneen turvaavat.  
Älä lisää hänen sanoihinsa mitään, ettei hän vaatisi sinua tilille ja ettet valhettelijaksi joutuisi.

Apostoli Paavali kirjoitti myös, ”sillä minä en ole vetäytynyt pois julistamasta teille kaikkea Jumalan tahtoa” (Ap:t 20:27). Näiden jakeiden valossa, jos löydät Hiljaisuuden (eli. rukoussanat, mielen yli menemisen) mistään Paavalin kirjoituksista seurakunnille, niin minä nöyrimmin pyydän Fosterilta anteeksi. Tässä vaiheessa haluaisin

<sup>24</sup> Richard Foster, *Celebration of Discipline*, op.cit., Revised Edition 1988, p. 7

huomauttaa, että tämän kirjan ensimmäisessä julkaisuversiossa esitin samankaltaisen haasteen, eikä kukaan ole tähän päivään mennessä vastannut siihen - kukaan ei ole löytänyt näkemystäni kumoavaa tekstiä Paavalin kirjoituksista, eikä koko Jumalan Sanasta.

Kuinka vaikutusvaltaiseksi Foster on sitten tullut kristillisissä piireissä? Varmastikaan hänen vaikutustaan raamatullisessa seurakunnassa ei voida yliarvioida. Vuonna 1993 *Christianity Today*n lukijoilleen tekemän kyselyn mukaan Fosterin kirja *Prayer: Finding the Heart's True Home* oli kaikista luetuin kirja.<sup>25</sup> Hämmästyttävää kyllä, tämä on sama kirja, jota New Age kirjailija *Rosemary Ellen Guiley* suosittelee luettavaksi kirjansa *The Miracle of Prayer* takaosassa.

*Christianity Today* listasi Myös Fosterin suositun *Celebration of Discipline* -kirjan kolmanneksi lukijoiden äänestämällä listalla, ”Raamatun jälkeen vaikuttavin kristillinen kirja, jonka olen lukenut”.<sup>26</sup> Foster päihitti *Oswald Chambersin*, *John Calvinin*, *John Bunyanin* ja *A.W. Tozerin*, jotka myöskin olivat listalla. Itseasiassa viimeisin painos *Celebration of Discipline* -kirjasta sanoo kirjaa myydyn yli miljoona kappaletta viimeisen kahdenkymmenen vuoden aikana. Määrä on hämmästyttävä huomioiden, että se on ei-fiktiivinen hengellinen itseapukirja. Tämän kaltainen kirja vetoaa yleensä vain hyvin pieneen osaan kristillisestä lukijakunnasta.

Foster on epäilemättä saanut laajan ja omistautuneen seuraajajoukon raamatullisissa kirkkokunnissa. Jokaisen hänen promotoimansa muutoksen seurauksena valekristillisen mystiikan edustajat nostattavat suuren keskustelun aiheesta. Tätä asiaa ei pitäisi ottaa kevyesti - tässä on paljon pelissä. Sinä aikana, kun työskentelin tämän uudistetun painoksen parissa, sain e-mailin pastorilta, joka on yhteydessä erittäin hyvin tunnetuun ja arvostettuun kristilliseen palvelustyöhön. Hän oli lukenut kirjani ja ajatteli sen

olevan hyvin informatiivinen ja arvokas siihen asti, kun selkeästi määrittelin *kokonaisuudessaan idän mystiikan* kristillisyydessä. Hän näki selkeitä buddhalaisuuteen viittaavia piirteitä tietyn ihmisen kirjoituksissa, joka näin ollen sopisi hyvin perusteideni kohteeksi. Mutta kristillisen mystisen perinteen ja Richard Fosterin kohdalla hän oli eri mieltä kanssani käyttäen sanoja ”merkityksetöntä, valikoivaa, ei todista, epätasapainoista ja olettavaa”. Hän lainasi 1988 painosta *Celebration of Discipline* -kirjasta, jossa Foster sanoo opettavansa mielen täyttämistä, ei sen tyhjentämistä. Tämä pastori lainasi myös Fosterin sovinnaisempaa tulkintaa siitä, mitä meditaatio on. Lisäksi

25 “book of the Year Reader’s Poll” (*Christianity Today*, April 5, 1993), p.

26

26 *Ibid.*, p. 27

hän uskoi, että kukaan ei voi ”tuhota” kaikkia Fosterin teoksia vain yhdellä perusteella.

Toivotan tämän kaltaiset kirjeet tervetulleiksi, sillä ne antavat minulle mahdollisuuden selventää asioiden ydintä. Huomioin tarkasti näkemykset, joilla sanomisiani rehellisesti vastustetaan.

Ensinnäkin molemmat, itämainen ja kristillinen mystiikka (eli mietiskelevä rukous), pyrkivät täyttämään mielen, kunhan se on ensin tyhjennetty. Tätä Foster sanoi kristillisestä meditaatiosta *Celebration of Disciplinen* ensimmäisessä painoksessa. Hän otti sen pois myöhemmistä painoksista, mutta tästä se vielä löytyy. Myöhemmissä painoksissa hän yhä sanoo, että mieli pitää laittaa ”pysäytettyyn tilaan”, joka on mielen tyhjentämisen perusajatus. Kaikissa muissa uskonnoissa ei vain tyhjennetä mieltä, jotta se jäisi tyhjäksi, vaan se aina täytetään toivotulla päämäärällä kuten buddhatietoisuudella, Brahmanilla, Allahilla, Ein Sofilla ja niin edelleen. Keinona tähän on aina ensin mielen tyhjennys, jotta voitaisiin kokea toivottu lopputulos.

Tämä mies kirjoitti minulle sanoen *Thomas Mertonin* vieneen mietiskelevän rukouksen ”vaaralliselle ja epäraamatulliselle paikalle”, mutta vastaukseni tähän on, että se on juuri päinvastoin. Muistatko mitä *William Shannon* sanoi Mertonista? ”Hänen täytyi löytää itä lännessä, ennen kuin hän saattoi löytää idän idässä.”<sup>27</sup> Toisin sanoen hän löysi sufismin ja buddhalaisuuden olemuksen mietiskelevässä rukouksessa.

Hengellinen johtaja *Jan Johnson* ja hänen kirjansa *When the Soul Listens: Finding Rest and Direction in Contemplative Prayer* on täydellinen esimerkki Raamattuun luottavasta kristitystä, joka markkinoi ja ihannoii tätä harjoitetta. Hän ei jätä epäilystäkään sille, mikä tämän tyyppistä rukousta seuraa:

”Mietiskelevä rukous yksinkertaisimmassa muodossaan on rukousta, jossa hiljennät ajatuksesi ja tunteesi ja keskityt itse Jumalaan. Tämä saa sinut tilaan, jossa tunnistat Jumalan läsnäolon helpommin ja se saa sinut herkemmin kuulemaan Jumalan äänen, joka oikoo, ohjaa ja opastaa sinua.”<sup>28</sup>

Johnsonin selitys mietiskelevän rukouksen alkuvaiheista ei jätä epäilystäkään, että ajatusten ”hiljentäminen” tarkoittaa vain yhtä asiaa. Hän selittää:

<sup>27</sup> William Shannon, *The Silent Lamp* New York, NY: Cross Road, 1991), p. 281

<sup>28</sup> Jan Johnson, *When the Soul Listens* (Colorado Springs, CO: NavPress, 1999), p. 16

”Alussa on tavanomaista, ettei tunne mitään muuta kuin tietämättömyyden pilven. -- Jos olet turvautunut kykyysi tietää mitä tapahtuu, on tämä *tietämättömyys* hermostuttavaa.”<sup>29</sup>

## Brennan Manning

Entinen katolinen, Brennan Manning, on kirjoittanut suositut kirjat *Ragamuffin Gospel* ja *The Signature of Jesus*. Häntä ihailee mm. *Max Lucado*, *Amy Grant* ja *Michael Card*. Myös hän on jättänyt vakavasti otettavan jäljen Raamattuun uskovaan yhteisöön.

Hänen vetovoimaansa on helppo ymmärtää, jos kuulee hänen puhuvan. Hänen tapansa on hyvin aito ja kotoisa. Monet ihailevat hänen innostavaa ja voimakasta persoonaansa.

Kun hän kertoo lapsuudestaan, kuinka hänen äitinsä kaltoinkohteli häntä, ei voi olla tuntematta syvästi hänen kärsimystään. Kuitenkin hänen ihailtavista luonteenpiirteistään ja palvelusinnostaan huolimatta, hän opettaa mietiskelevää rukousta tienä Jumalan luokse.

Manning omistaa kokonaisen luvun mietiskelevälle rukoukselle suosituksessa kirjassaan, *The Signature of Jesus*. Hän vertaa perinteistä raamatullista käytäntöä mietiskelevän rukouksen etuihin ja hyveisiin. Hän antaa kuvan, että lukijat menettävät jotain Jumalan rakkaudesta, jos he eivät ryhdy harjoittamaan mietiskelevää rukousta. Itseasiassa hän kutsuu tätä kappaletta nimellä ”Tarttuminen Jumalaan”. Hän tekee selväksi, että tämä on ”mietiskelevän rukouksen päämäärä”.<sup>30</sup> *Ragamuffin Gospelin* takakannesta löytyy *M. Basil Pennington*. Manning tukee vahvasti Penningtonin kirjaa, *Centering Prayer*, ja sanoo Penningtonin keinojen varustavan meidät ”rukoustavalla, joka johtaa meidät syvempään elävään suhteeseen Jumalan kanssa”.<sup>31</sup>

Tämä on asian ydin. Johtaako mietiskelevä rukous syvempään Jumalayhteyteen? Kävikö Penningtonille niin? Tain Manningille? Monet ehkä ajattelevat, että Manningilla on oikea vastaus tähän kysymykseen. Suositettu kristillinen kirjailija ja *Christianity Todayn* toimittaja, *Philip Yancey*, suosittelee Manningia kaikille lukijoilleen julistaen: ”Pidän Brennan Manningia hengellisenä oppaanani armon koulussa”.<sup>32</sup>

<sup>29</sup> Ibid., p. 120

<sup>30</sup> Brennan Manning, *The Signature of Jesus*, (Sisters, OR:Multnomah, 1996, Revised edition), p. 212

<sup>31</sup> Brennan Manning, *The Ragamuffin Gospel*, (Sisteri, OR:Mulnomah, 2000 Edition), p. 212

<sup>32</sup> Brennan Manning, *Reflections for Ragamuffins*, San Francisco, CA:

## Tarttuminen keneen?

Kun tarkastelee tarkemmin lukua ”*Tarttuminen Jumalaan*”, huomaa katselevansa silmästä silmään *Thomas Mertonia*. Siinä on lainaus Mertonin hyvältä ystävältä, *David Steidl-Rastilta*, kolme *John Mainilta* (*way of the mantra*), hyvin paljastava Mertonilta itseltään ja seuraava lainaus Mertonin elämäkertakirjailija *William Shannonilta*:

”Mietiskelevän rukouksen konferenssissa tehtiin Thomas Mertonille kysymys: ’Kuinka voimme parhaiten auttaa ihmisiä saavuttamaan yhteyden Jumalaan?’ Hänen vastauksensa oli hyvin selvä: ’Meidän täytyy kertoa heille heidän olevan jo yhtä Jumalan kanssa. Mietiskelevä rukous ei ole muuta, kuin tulemista tietoisiksi siitä mitä meissä jo on.’”<sup>33</sup>

Meron viittasi tässä hänen puhtaaseen Jumalan-kirkkauteen-meissä-kaikissa maailmankatsomukseensa. Hän ei puhu vain kristityistä. Hänen uskontojen ykseys-ajatuksensa muissa yhteyksissä poistaa tämän mahdollisuuden. Tässä on käsillä olevan asian ydin; kun Manning kutsuu kristittyjä tarttumaan Jumalaan - kyseessä on Mertonin jumala, johon tartutaan! Mutta Manning on niin miellyttävä mies, jolla on niin suuri hengellinen taju, että harvat vaivautuvat katsomaan pinnan alle missä hänen todelliset kiintymyksenkohteensa ovat.

Manningin karisman takana on joitakin mieltä vaivaavia yhteyksiä. Esimerkiksi, Manning lainaa innokkaasti katolista munkkia, *Bede Griffithsiä* kahdessa kirjassaan, *Abba’s Child* ja *Ruthless Trust*. Mertonin tavoin Griffiths ”tutki tapoja, joilla idän uskonnot voisivat syventää hänen rukoustaan”.<sup>34</sup> Griffiths näki myös ”kasvavaa tarvetta idän uskontojen -- tuomalle lisäelinvoimalle seurakunnissa”.<sup>35</sup>

Muutama vuosi sitten Manning puhui kotikaupunkini seurakunnassa. Kokouksen jälkeen kysyin häneltä hänen yhteyksistä Griffithsiin. Hän sanoi minulle, ”olen lukenut hänen kirjojaan vuosien ajan alkaen kirjasta *The Golden String*” (Griffithsin omaelämäkerta). Tämä kirja on ollut olemassa noin neljäkymmentä vuotta, eli on selvää, että Griffiths on vaikuttanut Manningiin monien vuosien ajan. Kun kysyin Manningilta mistä rukousta käsittelevistä kirjoista hän piti, hän suositteli *Thomas Keatingin Open Mind, Open Heart* kirjaa, joka on tunnettu hiljentyvän rukouksen aapinen, joka heijastelee panenteistista jumalakuvaa.

---

Harper, 1998), back cover

33 Brennan Manning, *The Signature of Jesus*, Op.Cit., p. 211

34 Credence Cassettes, winter/Lent 1985 Catalog, p. 14

35 Ibid.

Kesäkuussa 2004 Christianity Todayssä oli neljän sivun artikkeli Manningista ja hänen vaikutuksestaan. Muutama ensimmäinen kappale sisälsi vaikuttavan listan kristillisyyden valovoimaisista henkilöistä ja heidän lausahduksistaan Manningin positiivisesta vaikutuksesta heidän hengelliseen elämään. Joukossa oli jäseniä rockin superyhtyeestä U2.

Tämä artikkeli tukee joitakin asioita, joita sanon tässä kirjassa. Esi-merkkinä seuraavat lausunnot:

- ”Palvelustyöni enemmistö on raamattuun uskovassa maailmassa.”
- ”Kuullakseen Jumalaa, Manning itse vetäytyy hiljaisuuteen ja eristäytyneisyyteen.”
- ”Häneltä menee omien sanojensa mukaan noin 20 minuuttia saavuttaa sisäisen pysähtyneisyyden tila.”<sup>36</sup>

### Trendien vaihtaminen amerikkalaisessa hengellisyydessä

Richard Foster ja Brennan Manning ovat molemmat suuresti vaikuttaneet Raamattuun luottaviin erittäin suosituilla kirjoillaan ja seminaareillaan. Todennäköisesti ainakin yksi kappale jomman kumman kirjoista löytyy miltei jokaisesta evankelikaalisesta kirkosta Amerikassa. Näiden kahden kirjailijan suosion kasvu johtuu kahdesta suuresta sosiaalisesta suuntauksesta, jotka ovat vaikuttaneet viimeiset kaksikymmentä vuotta.

Ensimmäinen suuntaus, joka on vanginnut amerikkalaisen hengellisyyden, on avoimuus tutkia vanhoja tai eksoottisia virtauksia - erityisesti jos puhutaan termeillä, jotka käsittelevät kristillistä hartautta. Moniin vetoaa vahvasti olla osana *viimeisintä huutoa olevassa hengellisyydessä*. Ihmiset etsivät hengellisyyttä, joka ohittaa kuivan ja arkisen älyllisyyden ja ummehtuneen institutionalismin. Etsijät ovat valmiita hyppäämään villitykseen, joka lupaa hengellistä virkistystä ja uudistumista.

Toinen suuntaus on *pika-apu* mentaliteetti, joka on kyllästännyt modernin kulttuurimme. Menneiden sukupolvien ihmiset sietivät elämän turhautuneisuutta, kun tänään meillä on taipumus etsiä ulospääsyä

<sup>36</sup> Agnieszka Tennant, ”Ragamuffin” (Christianity Today, June 2004), pp. 44-45

tästä näennäisen varmoilla keinoilla, jotka lupaavat selkeitä tuloksia. Oma aikamme on luonut suuren luottamuksen pragmatistiseen ajatteluun. Enää totuutta ei määritellä sillä, mitä Jumala on sanonut todeksi, vaan ennemmin sillä, mikä toimii (eli mikä on käytännöllistä). Kysymys, joka saa monet määrittelemään totuuden on, ”saako se minut tuntemaan itseni hyväksi?” Kuitenkin, kristittyjen ei tulisi elää sen mukaan mikä tuntuu hyvältä, vaan mikä on hyvää. Meidän täytyy huomioda apostoli Paavalin tessalonikalaisille antama varoitus:

**1. Tess 5:21** -- koetelkaa kaikki, pitäkää se, mikä hyvää on.

### Yhteenveto

Yksi yleisimmistä vastalauseista, jonka Fosterin ja Manningin puolustajat ja ihailijat tekevät on, että he eivät todellisuudessa opeta idän mystiikkaa, sillä heidän huomionsa on kristillisessä Jumalassa. He väittävät, että he yrittävät saada ihmiset kulkemaan lähempänä Jeesusta, ei Shivaa tai Buddhaa, sillä opetukset ovat länsimaalaistettuja, vaikka käytännöt ovat idän kanssa identtisiä. Pinnalta katsoen tämä saattaa näyttää kelvolliselta puolustukselta, mutta kuuntelepas tärkeän mietiskelevän rukouksen koulun (Shalem Institute) perustajaa ja ymmärrä miksi tämä puolustus on parhaimmillaankin arveluttava ja epävarma: Tilden Edwards selittää, ”tämä mystinen virta [mietiskelevä rukous] on länsimainen silta kaukoidän hengellisyyteen”.<sup>37</sup>

Tämä tarkoittaa, että tarkoitusperästään huolimatta länsimainen mystiikka luo idän harjoitteineen sillan idän hengellisyyden käsitteisiin. Eli jos harrastat länsimaista joogaa tai rukoilet mantroilla, menet samaan transsiin, kuin idässä; jos avaat itsesi tämän transsin kautta lännen henkimaailmoille, päädyt demoniseen tai idän jumalien todellisuuteen. Jos avaat itsesi tälle demoniselle maailmalle, astut samaan tietoisuuden todellisuuteen, kuin idässä, jossa kaikki on yhtä ja kaikki nähdään Jumalana - lopputuloksena on panenteismi. Lopulta, jos omaksut panenteismin, evankeliumi menettää merkityksensä ja koet houkutusta löytää oman tiesi Jumalan luo. Se, mikä alkaa näennäisen viattomalla ”Jeesus rukouksella” saa aikaan evankeliumin hylkäämisen. Toisin sanoen, voit kutsua harjoitetta millä tahansa nimellä, mutta se on aina sama ja saa aikaan saman lopputuloksen. Esimerkiksi, jos hyppäät jyrkän teeltä aikomuksenasia lentää hokien sanaa ”lennä, lennä, lennä” ja samaan aikaan hyppää toinen jyrkän teeltä aikomuksena iskeytyä maahan hokien ”putoa,

<sup>37</sup> Tilden Edwards, *Spiritual Friend* (New York. NY: Paulist Press, 1980), p.18

putoa, putoa”, iskeydytte molemmat maahan. Valitettavasti, tämä on juuri sama mitä tapahtuu mietiskelevässä rukouksessa, vaikka tarkoituksena olisi kunnioittaa Kristusta.

Promotoiminen (tai edustajuus)\* antaa meille oikeutetun syyn tutkia keitä Foster ja Manning pitää roolimalleina harjoitteissaan, sillä et oikeastaan voi edustaa ihmistä ilman, että omaksut hänen opetuksensa ja uskon.

\* Promootio tai edustajuus on paljon voimakkaampi osallisuuden peruste kuin yhteistyö. Yhteistyö edustaa vain yhteyttä yhteisen työn kautta, kun taas promootio tai edustajuus osoittaa hyväksyntää toisen opetuksille ja todellista tukea ja rohkaisua.

Esimerkiksi, kun Manning lainaa (ja jopa suosittelee eräässä haastattelussa)<sup>38</sup> William Shannonin kirjaa *Silence on Fire*, voisi olettaa näillä kahdella olevan jokin yhteinen maaperä. Silti, *Silence on Fire* ei sisällä mitään, joka inspiroisi todellista uskovaa. Todellisuudessa se on täynnä yskontojen ykseyttä tukevia lausuntoja, jotka loukkaisivat ketä tahansa Raamattuun pitäytyvää ja opillisesti tervettä henkilöä. Eräässä kohdassa kirjaa Shannon toteaa: ”Jumalassa on ykseys, joka liittää kaikki miehet ja naiset -- Kaiken todellisen hengellisyyden päänmäärä on saavuttaa tietoisuus ykseydestämme Jumalan ja kaiken Hänen luomakuntansa kanssa”.<sup>39</sup>

Missä on siis se yhteinen maaperä, joka saa Manningin näkemään Shannonin kaltaisenaan mystikkona? Jos emme voi löytää muuta järkevää vastausta, meidän täytyy olettaa Manningin ylittäneen Tilden Edwardsin niin-kutsutun sillan mietiskelevän rukouksen ja idän hengellisyyden välillä. Parhaimmassa tapauksessa hän olisi tietämättömän promotoimansa henkilön opetukista, ja silti ohjaisi tuhansia kristittyjä lukemaan Shannonin harhaoppista kirjaa. Rehellisesti puhuen, jos Manning on lukenut *Silence on Fire* -kirjan, hän näkee selkeästi mihin tämä harjoite on Shannonin johtanut. Eli Shannonin promotoiminen tarkoittaa vähimmilläänkin sitä, että hän ei välitä hänen harhaoppisuudesta. Pahemmaksi asian tekee Shannonin harhaoppien lähtökohta, joka on selkeästi mietiskelevä rukous, ja *silti* Manning ajaa mietiskelevän rukouksen asiaa. Mikä saa Manningin edustamaan Shannonin, Griffithsin ja Keatingin kaltaisia ihmisiä? Meidän täytyy tarkastella ”valtojen” ja ”henkiolentojen” (Efe 6:12) tarkoituseriä, jotka ovat Ristin sanomaa vastaan.

Kristittyinä unohdamme usein, että vainajahenget ovat *langenneita* enkeleitä, jotka kerran luotiin ylistämään Jumalaa ja palvelemaan

<sup>38</sup> Interview with Brennan Manning By Paul Rinehart, “Living as God’s Beloved” (Discipleship Journal, Issue 100, July/Aug. 1997), p. 78

<sup>39</sup> William Shannon, *Silence on Fire*, op.cit., p. 160

Jumalan sanansaattajina. He tietävät kuinka kuulostetaan hengellisesti positiivisilta, ja tietävät kuinka puhua Jumalan totuuksista. Mutta, kuten Raamattu sanoo, heidän tehtävänään on ” eksyttää, jos mahdollista, valitut”(Mark 13:22) ja tekeytyä ”valkeuden enkeliksi.”(2.Kor 11:14). Tämä selittää miksi Jumala on antanut jokaiselle uskovalle Pyhän Henkensä ja Elävän Sanansa;

jotta voisimme erottaa mikä on Jumalasta ja mikä ei. Kun ylitämme Raamatun opetukset siirtyen ihmisten perinneoppeihin (kuten Manning ja Foster ovat tehneet), astelemme todellakin vaarallisella maaperällä.

Entistä Seattlen ensimmäisen baptistikirkon johtavaa pastoria, *tri Rodney R. Romney*tä, on usein käytetty esimerkkinä kristitystä New Agen kannattajasta. Hän hyvin suoraan ilmaisi mietiskelevän rukouksen aikana saamansa toimeksiannon. ”Viisauden lähde”, johon hän oli yhteydessä, kertoi hänelle seuraavaa:

”Haluan sinun julistavan tätä ykseyttä, pitää sitä esillä maailman edessä kutsunani ykseyteen ja veljeyteen. Lopulta tämä kaikkien ihmisten ykseyden todistus tuhoaa kaikki raja-aidat, joita nykyään on olemassa.”<sup>40</sup>

Voisiko tässä puhua vainajahenki? Jeesus Kristus ei opettanut, että kaikki ihmiset ovat yhtä. On olemassa *pelastetut ja pelastumattomat*. Ja Jeesus Kristus on tämän erotuksen aikaansaaja. Henki, joka puhui *tri Romneylle* paljasti jotain muutakin hyvin tärkeää. Se julisti ”Hiljaisuus on se paikka ja ympäristö, jossa työskentelen”.<sup>41</sup>

Huomioi tämä! Jumala ei työskentele *hiljaisuudessa* - mutta vainajahenget työskentelevät. Hyvin vaaralliseksi tämän tekee niiden viekkaus. Eräs hyvin tunnettu New Agelainen paljasti mitä hänen (vainaja)henkiopas sanoi suoraan:

”Me työskentelemme kaikkien kanssa, jotka ovat värähtelyltään myötämielisiä; yksinkertaisten ja viattomien ihmisten, jotka tuntevat meidän henkemme liikkuvan, mutta enimmäkseen, vain *heidän senhetkisen uskonkäsityksensä mukaisesti*.” (kursivointi lisätty)<sup>42</sup>

Käsite ”värähtelyltään myötämielinen” tarkoittaa tässä niitä, jotka pysäyttävät väliaikaisesti ajatuksensa sanan toistelemisen tai hengi-

40 Rodney R. Romney, *Journey to Inner Space* (New York, NY: Riverview Press., 1986), p. 132

41 Ibid., p. 138

42 Ken Carey, *The Starseed Transmissions* (A Uni-Sun Book, 1985 4th printing), p. 33

tykseen keskittymisen avulla - sisäinen mielen hiljaisuus. *Se* vetää näitä henkiolentoja puoleensa. *Se* on avoin ovi heille. *Se* on miksi Tilden Edwards kutsui tätä ”sillaksi kaukoidän hengellisyyteen”, ja tätä pumpataan seurakuntimme!

Kirjassaan *Signature of Jesus* Manning opettaa kuinka pysäyttää mieli. Hän neuvoo lukijoilleen tavan tähän seuraavilla tavoilla:

”Ensimmäinen uskon askel on lakata ajattelemasta Jumalaa rukouksen aikana.”<sup>43</sup>

”Mietiskelevä hengellisyys tahtoo painottaa tietoisuuden muuttamisen tarvetta -- meidän täytyy alkaa näkemään todellisuus erilailta.”<sup>44</sup>

”Valitse yksi pyhä sana -- toista pyhää sanaa sisäisesti, hitaasti ja usein.”<sup>45</sup>

”Astu sisään suureen Jumalan hiljaisuuteen. Yksin tuossa hiljaisuudessa sisäinen melu hiljenee ja Rakkauden Ääni tulee esiin.”<sup>46</sup>

Jos piirrettäisiin Manningin ja Fosterin mystisen hengellisyyden perinteen puu, näyttäisi se tältä: Intiasta - Alexandriaan - aavikkoisille - Thomas Mertonille - Manningille ja Fosterille; ja nyt, heidän ja kaltaistensa kautta - sinulle. Tältä sen pitäisi näyttää: Kolmiyhteiseltä Jumalalta - Hänen pyhille profeetoilleen ja apostoleilleen - sinulle. Hyvin yksinkertaista! Tämä, ystäväni, on ratkaiseva tekijä kiista-asiassa.

Tiedän molempien, Fosterin ja Manningin, sanovan asioita, jotka hämmäntäisivät kenen tahansa kristityn sydäntä. Mutta tässä on kyse mystiikasta. Onko heidän mystiikkansa oikeutettua? Raamatullinen meditaatio ja rukous, kuten sen runsaana löydämme Psalmien kirjasta, ei ole Jumalan ajattelemisen lopettamista, vaan tarkoituksellisesti ajatusten Häneen suuntaamista ja kiinnittämistä. Seuraava lausunto on William Shannonilta, jossa hän lainaa Mertonia. Tämä ajatus voi johtaa vain yhteen johtopäätökseen:

”Mietiskelevä kokemus ei ole erillisten persoonien liitto, eikä niiden yhdentyminen; päin vastoin, *erilliset persoonat*

43 Brennan Manning, *The Signature of Jesus*, op.cit., p. 212

44 Ibid., p. 216

45 Ibid., p. 218

46 Ibid., p. 215

*katoavat* Kaikessa, Joka on Jumala.” (kursivointi lisätty)<sup>47</sup>

Itseasiassa hän sanoo olevan olemassa vain yksi suuri identiteetti - Jumala. Tämä on enemmänkin linjassa *shamanismin* kuin kristillisyyden kanssa. Kuitenkin Manning syleilee Shannonia. Jumala sanoo ”Minä olen Herra, teidän Jumalanne” (3.Moos 19:31). Vain Jumalalla on Jumalan identiteetti. Kaikki muuta väittävät opetukset ovat harhappisia.

Haastan kristillisen yhteisön tutkimaan tosiasioita, jotka ympäröivät mietiskelevä rukous -liikettä ja huomaamaan sen yhteydet New Age okkultismiin ja idän mystiikkaan. Vain koska kirjoittaja on tunteita hämmentävä, vilpiton ja käyttää raamatullista kieltä, ei se välttämättä tarkoita hänen edustavan tervettä ja raamatullista totuutta. Hyvä esimerkki on katolisten omistautuminen Marialle, Jeesuksen äidille. Suuri osa Marian palvontaan osallistuvista on todennäköisesti ihasuttavia ja hurskaita ihmisiä. Mutta onko tämä käytäntö raamatullinen? Sama periaate pätee Fosteriin ja Manningiin. Onko mietiskelevä rukous raamatullista vai onko se hengellinen petos ja pelkkä perinne?

Niille, jotka uskovat Raamatun auktoriteettiin, nämä virheet ovat jo näkyviä. Kun eräs pastori tuli tietoiseksi aiheista, joita käsittelemässä luvussa, hän teki innokkaan huomion, ”Kuinka Foster ja Manning voivat saada hengellistä ravintoa ihmisiltä, jotka hylkäävät Lähetyskäsken?” Hän yhdisti tässä yhdessä huomiossa kokonaan näiden käsittelemieni miesten ongelman. Kuinka kristitty johtaja, kuten Manning suositella *Thomas Keatingin* kirjaa hiljentyvästä rukouksesta, kun Keating sanoo seuraavan kaltaisia asioita:

”Opastaakseen ihmisiä saamaan tämän kokemuksen [jumalallinen ykseys], kristillisten hengellisten johtajien saattaa tarvita keskustella idän opettajien kanssa, jotta itse saisivat täydemmän ymmärryksen.”<sup>48</sup>

Keating sanoo siis, että kristillisten johtajien täytyy kääntyä hindujen ja buddhalaisten puoleen ymmärtääkseen paremmin hiljentyvän rukouksen seuraamuksia. Lisäksi, kuinka Foster voi tolla myötämielinen Thomas Mertonia kohtaan, kun Merton jakoi hengellisen yhteyden buddhalaisten ja sufien kanssa, jotka hylkäsivät ”sovituksen sanan” (2.Kor 5:19)?

47 Brother Patrick Hart-Editor, *The Message of Thomas Merton*, op.cit., p. 200

48 Thomas Keating, *Kundalini Energy and Christian Spirituality* by Philip St. Romain (New York, NY: The Crossroad Publishing Company, 1991), Foreword

Nämä ovat vakavia kysymyksiä, jotka tarvitsevat vastauksia! Ja jos niihin ei voida vakuuttavasti vastata, ehkä meidän ei pitäisi ”kirjautua mietiskelevän rukouksen kouluun” tai olettaa kuulevamme ”Rakkau-den Ääntä” hiljaisuudessa.

**1.Joh 4:1** Rakkaani, älkää jokaista henkeä uskoko, vaan koetelkaa henget, ovatko ne Jumalasta; sillä monta väärää profettaa on lähtenyt maailmaan.





















